

บทนำ

ผมเปิดผ้าฆ่าหน้าของหน้าต่างที่ยาวจรดพื้นออก ขณะที่แสงอาทิตย์สาดเข้ามาผมก็สังเกตเห็นว่าผ้าฆ่าหน้าเหมือนจะถูกเปลี่ยนไปแล้ว ผ้าฆ่าหน้าที่เคยเป็นสีขาวเงินยวงบัดนี้กลายเป็นสีม่วง เมโลติน่าจะเป็นคนชื่อมาเปลี่ยนสีนะ ผมเพิ่งกลับมาถึงที่นี่เมื่อคืน แม้ว่าจำนวนคนที่อาศัยอยู่ที่นี้จะเท่าเดิม แต่ทุกคนก็ดูจะเปลี่ยนไปบ้างไม่มากก็น้อย ผมชาวของเทียนฉาเหมือนจะเพิ่มขึ้นกว่าเดิมหน่อย เมย์เปลี่ยนทรงผม เกรนเงาะหูซ้ายเป็นรูสามรู แถมยังใส่ตุ้มหูที่สองแสงและเปลี่ยนสีได้ เขาว่านี่เป็นเครื่องประดับที่ฮิตที่สุดในตอนนี้

ความเปลี่ยนแปลงของทุกคนเตือนผมว่าเวลาได้ผ่านไปถึงหนึ่งปีแล้ว และในช่วงเวลาที่ผ่านไปนี่ก็คล้ายจะเกิดความเปลี่ยนแปลงอันใหญ่หลวงกับความเป็นอยู่ของคุณหนูเช่นกัน

ต้องยอมรับว่านี่ทำให้ผมหัวน้ใจอยู่บ้าง พ่อบ้านผู้มีจรรยาบรรณควรทำความเข้าใจวิถีชีวิตของเจ้านายอยู่ตลอดเวลาถึงจะสามารถปรนนิบัติเจ้านายให้ดีได้อย่างแท้จริง แต่ผมกลับจากไปนานถึงหนึ่งปี จึงอดกังวลไม่ได้ว่าการปรนนิบัติของตัวเองอาจมีจุดที่ขาดตกบกพร่องไป

10 No Hero รัตติกาล... อันตราย 5

"โจชัว"

"ครับ! คุณหนู"

เมื่อได้ยินเสียงเรียกของคุณหนูผมก็รีบหันไปหา เห็นคุณหนูยืนอยู่ตรงหน้าผมในชุดกีฬาคล้ายกับกำลังจะไปออกกำลังกาย ผมโค้งเล็กน้อยเหมือนว่ากั๊กใจในการออกไปจ็อกกิ้งทุกวันตอนตีห้าของคุณหนูจะยังไม่เปลี่ยน แม้ชุดจะเปลี่ยนไปแล้วก็ตาม กระทั่งสไตล์ของชุดก็เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ เมื่อก่อนชุดกีฬาทุกชุดของคุณหนูจะค่อนข้างเรียบง่าย แต่ชุดกีฬาที่อยู่บนร่างเขาในตอนนี้เห็นได้ชัดว่าผ่านการออกแบบมาเป็นอย่างดี บนชุดยังมีตรา X-Killer อีกด้วย

มือซ้ายของคุณหนูถือผ้าคาดผม ส่วนมือขวาถือหวี เขายื่นมือทั้งสองมาหาผม พูดว่า "โจชัว ช่วยรวบผมให้หน่อยสิ"

"ครับ" ผมรีบรับผ้าคาดผมและหวีในมือคุณหนูมา จากนั้นก็เดินไปด้านหลังเขาแล้วช่วยรวบผมให้

เมื่อก่อนคุณหนูไม่เคยรวบผม แต่ตอนนั้นผมของเขายาวแค่ประปราย ทว่าตอนนี้ยาวถึงเอวแล้ว ไม่สะดวกในการทำกิจกรรมเลยจริงๆ ผมคิดดูแล้วก็รักผมเขาเป็นทางเปี้ยแน่ๆ แบบนี้น่าจะไม่เกะกะ แล้วก็จะได้ไม่มีปอยผมปลิวไปปลิวมาด้วย

หลังจากใช้ผ้าคาดผมผูกเป็นโบหุกระต่ายแล้วผมก็พิจารณาอยู่ครู่หนึ่ง ถึงได้สะดุ้งโหยงว่าทางเปี้ยและโบหุกระต่ายไม่ค่อยเหมาะกับคุณหนู... อันที่จริงก็ไม่ใช่ว่าไม่เหมาะหรอกครับ แต่ว่าเจ้าสองอย่างนี้มันทำให้เขายิ่งเหมือนสาวน้อยเข้าไปใหญ่

ตอนนี้คุณหนูล้วงแวนกันแดดสีม่วงอันเบ้อเริ่มจากกระเป๋าใส่ แวนอันใหญ่โตบังหน้าของเขาไปครึ่งหน้า แคมลสไตล์ของแวนยังเหมือนจะเป็นแวนผู้หญิงเสียด้วยสิ ทั้งหมดนี้ทำให้เขาดูเหมือนสาวนักกีฬาเปี้ยเลยครับ แวนกันแดดผู้หญิงนี่คงไม่ใช่มาจากเมโลดีอีกหรอกนะ

ผมรีบพูดว่า "คุณหนูครับ ผมทรงนี้เหมือนผู้หญิงไปหน่อย ให้ผมช่วยรวบเป็นทรงอื่นให้คุณมั๊ยครับ"

คุณหนูเอ๋อมมือไปลูบทางเปียแล้วกลับพูดอย่างพอใจมากกว่า "ไม่เป็นไร มัดเป็นทางเปียนี้แหละสะดวกดี ไม่ต้องรวบใหม่หรอก อีกอย่างโดนเน็ทว่าเป็นผู้หญิงก็ดีเหมือนกัน! จะได้ไม่มีใครจำได้ไง"

ไม่มีใครจำได้? ผมงงเล็กน้อย แต่ขอแค่คุณหนูพอใจกับผมทรงนี้ก็เป็นอันใช้ได้

"ไม่ทราบว่าคุณหนูอยากรับประทานอะไรเป็นพิเศษมั๊ยครับ"

คุณหนูพูดทันทีว่า "เอาเหมือนเมื่อก่อนนั่นแหละ ฉันคิดถึงอาหารเช้าที่นายทำซะมัดเลย! เอฮีรึนนะทำแต่ข้าวผัดให้ทุกคนกินทุกเช้าเลย เขาบอกว่าฉันกินจุขนาดนี้ แล้วทุกคนก็ต้องกินด้วย เพราะฉะนั้นทำข้าวผัดสะดวกที่สุด แค่อำข้าว เนื้อ แล้วก็ผักทั้งกองเทรวมกันลงไปในกระทะ ผัดๆ หน่อยก็เรียบร้อยแล้ว...เออ! จริงสิ"

เขาร้องอย่างตื่นตระหนก จากนั้นก็พูดหน้ามอย่ว่า "โจ๊ข้าว ฉันไม่ยอมกินข้าวผัดนะ!"

"ครับ จะไม่มีข้าวผัดแน่นอนครับ" ผมยิ้มตอบ

คุณหนูไปออกกำลังกายอย่างสบายอกสบายใจ ท่าทางตั้งหน้าตั้งตาอยากจะทำอาหารเข้ามากินอาหารเข้ามากที่เดียว

ดังนั้นเมื่อเขาออกไปแล้วผมก็เข้าครัวเตรียมอาหารทันที วันนี้จะทำอาหารเข้าหกดชนิดที่คุณหนูชอบที่สุด

ขณะที่ผมกำลังวุ่นอยู่กับการล้างผัก ผัดเนื้อ และตุ๋นน้ำแกงอยู่นั้นเอง ก็มีเสียง 'เอ๋?' ดังมาจากประตู

เมื่อหันไปก็เจอเด็กหนุ่มร่างสูงใหญ่คนหนึ่งยืนอยู่หน้าประตูห้องครัว สีหน้าของเขาฉายแววงุนงง

ผมยิ้มน้อยๆ ก่อนจะพูดว่า "อรุณสวัสดิ์ เอฮีรึน"

เด็กหนุ่มร่างสูงใหญ่คนนี้ก็เอฮีรึนนั่นเอง เขายังคงพักอยู่ในอพาร์ทเมนต์ห้องข้างๆ เช่นเดิม เมื่อคืนคุณหนูบอกว่าหนึ่งปีที่ผ่านมามีเอฮีรึนเป็นคนทำอาหารและเรียกให้ทุกคนช่วยกันทำความสะอาดห้อง ดังนั้นอพาร์ทเมนต์แห่งนี้จึงยังไม่โสโครกจนถึงขั้นอยู่ไม่ได้

12 No Hero รัตติกาล... อันตราย 5

เมื่อคืนตอนได้เจอเอเธิร์นเป็นครั้งแรกผมจำเขาไม่ได้เลย เขาสูงขึ้นไปอย่างน้อยก็ยี่สิบเซนติเมตรได้ละมั้ง ส่วนสูงตอนนี้อยู่ที่หนึ่งร้อยเก้าสิบโดยประมาณ ที่มายืนอยู่ตรงประตูห้องครัวนี้หัวก็แทบจะโชนกรอบประตูอยู่แล้ว

จากคำพูดของคุณแอนโธจ สาเหตุที่เขาสูงขึ้นไปยี่สิบเซนติเมตรในระยะเวลาหนึ่งปีเป็นเพราะยาระงับอาการคลื่นคลั่งของมนุษย์หมาป่ามีผลข้างเคียงทำให้ขนาดตัวเปลี่ยนแปลงไป นอกจากความสูงแล้วได้ยืนยันว่ายังมีผลข้างเคียงอื่นด้วย อาทิเช่น ต่อให้ยังไม่แปลงร่างก็มีพลังมหาศาล...นี่ทำให้ผมสงสัยเหลือเกินว่ามันเป็น 'ผลข้างเคียง' ไม่ใช่ 'สรรพคุณหลัก' จริงหรือ หรือคุณแอนโธจจะแอบเอายาที่อยู่ในชั้นทดลองมาใช้กับเอเธิร์นจนได้?

เอเธิร์นอึ้งไปเล็กน้อยก่อนจะได้สติพูดว่า "พีโจชัวนะเอง ผมลืมไปเลยว่่าพีกลับมาแล้ว"

"หนึ่งปีที่ผ่านมารบกวนคุณทำหน้าที่ลำบากคุณแล้วจริงๆ"

เขาเกาหัวพูดว่า "ก็ไม่ลำบากหรอกครับ ผมมาอยู่ที่นี้เปลาๆ ค่าห้องก็ไม่ได้แพง ยังไงก็ต้องทำอะไรซะหน่อย แล้วผมก็ทำเป็นแค่ว่าผู้ดี บะหมี่กับสุกี้ กินจนหน้าผมเองจะเป็นของพวกนี้อยู่แล้ว ถึงคิดอยากทำอะไรอื่นบ้าง แต่ทำออกมาแล้วรสชาติเหลือรับประทานเลยครับ...แต่อาหารที่เกรนกับเมย์ทำรสชาติเลวร้ายกว่าของผมอีก! ส่วนพีเมโลตินะถึงขั้นแยกน้ำสลัดกับน้ำยาล้างจานไม่ออกด้วยซ้ำ! พีโจชัว พีกลับมาแล้ว ดีจังเลย!"

ผมยิ้ม มองออกว่าเอเธิร์นตั้งใจมากจริงๆ ที่ผมกลับมา มันทำให้ความกังวลกระวนกระวายก่อนหน้านี้ของผมลดลงไปไม่น้อย ผมล้างผักด้วยอารมณ์เบิกบานพลางพูดว่า "รออีกเดี๋ยวก็ได้กินข้าวแล้ว"

เอเธิร์นถามขึ้นว่า "ให้ช่วยอะไรมั๊ยครับ แต่ไม่ดีกว่า ผมว่ายิ่งผมช่วยจะยิ่งยุ่ง มีตั้งหลายอย่างที่ดูไม่ออกว่่าคืออะไร...กระปุกสีแดงๆ นั้นพริกเปลาๆ ครับ"

ผมส่ายหัวตอบว่า "ไม่ใช่ครับ นั่นคือหญ้าฝรั่ง*"

"หญ้าฝรั่ง?" เอเธิร์นพูดด้วยสีหน้ามึนงง "ผมออกไปดูโทรทัศน์ข้างนอก"

* หญ้าฝรั่ง (Saffron) ชื่อวิทยาศาสตร์ Stigma Croci เป็นไม้ดอกสีม่วง กลิ่นฉุน รสชาติขม ใช้ทำยา ย้อมสี และใช้เป็นเครื่องเทศประกอบอาหาร

นะครับ"

"ครับ"

ผมเดินไปจัดโต๊ะอาหารในห้องรับแขก เห็นแกรนแผลอยู่บนโซฟาเช่นเคย ส่วนเมย์ก็กำลังฝึกโยคะ เขาเอาขาทั้งสองข้างมาพาดบนลำคอ ทำนี้น่าจะ ไม่สบายตัวยิ่งกว่าท่าก่อนๆ ที่ผ่านมาเสียอีก ทางด้านเทียนหนักี่มุดหน้าอยู่ หลังหนังสือพิมพ์ตามปกติ แค่งยหน้ามามองผมนิดหน่อยตอนที่ผมเข้าไปใกล้ โต๊ะอาหาร ส่วนเอเฮิร์นก็นั่งอยู่ที่โต๊ะอาหาร กตรีโมโตรทัศน์ไปเรื่อยเปื่อย เปลี่ยนช่องไปมาระหว่างรายการมากมาย

พอวางจานใบแรกลงบนโต๊ะบู๊ป แกรนและเมย์ก็หันมามองผมพร้อม กันโดยมิได้นัดหมาย จากนั้นก็พากันอึ้งไป

ผมรีบถามว่า "ทำไมเหรอครับ"

"อ้อ!" จู่ๆ แกรนก็เต็งผิงขึ้นมาจากโซฟา เออะอะเสียงดังลั่นว่า "เกือบ สัมไปแล้วนะเนี่ย! พ่อบ้านกลับมาแล้ว! ในที่สุดวันนี้ก็ไม่ต้องกินข้าวผัดแล้ว!"

แม้ผมจะเข้าใจว่าทำไมแกรนถึงได้คึกขนาดนี้ แต่เอเฮิร์นนั่งอยู่ข้างๆ นี้เองนะ พุดแสกหน้าแบบนี้เสียมารยาทไปหน่อยมั้งครับ

เอเฮิร์นหันมามองไล่แกรน พุดอย่างเย็นชาว่า "มีให้กินก็บุญแล้ว ยังจะเรื่องมากอีก"

แกรนกลับร้องอย่างหยิ่งเสียเหลือเกินว่า "ฉันไม่กลัวนายหอรอกเฟี้ย! เมื่อก่อนชอบทำมาเป็นขู่ว่าไม่ยอมกินก็ไม่ต้องกิน! ตอนนีพ่อบ้านกลับมา ทำกับข้าวแล้ว! ฉันไม่กลัวนายหอรอก โถ!"

เอเฮิร์นแค้นเสียงดัง 'เฮอะ' แต่ก็ไม่สนใจแกรนแต่อย่างใด แค้เบน สายตากลับไปที่โทรทัศน์อีกครั้ง

"คุณหนูครับ รีบกลับมาเร็วๆ เอะ!" แกรนครวญครางเสียงดัง "ผม อยากกินข้าวเช้า ข้าวเช้าที่พ่อบ้านทำ! คุณพ่อบ้านได้ทำเมื่อไว้เยะๆ รีเปลา วันนีผมจะกินเยะกว่าปกติสักสองเท่านะ...ไม่สิ สามเท่าเลย!"

"คุณจะกินเท่าไรก็ได้ ต่อให้ไม่พอมก็เข้าครัวไปทำเพิ่มได้อยู่ดีละ

ครับ" ผมยิ้ม พุดกับเกรนจบก็หันไปถามเมย์ว่า "วันนี้คุณจะกินซูปผักกาด
ผลไม้ กับไข่ต้มเปล่าๆ ฮีกรี่เปล่าครับ"

เมย์รีบส่ายหัวพุดว่า "ผมจะกินอาหารเช้าแบบเดียวกับทุกคน"

ผมประหลาดใจเล็กน้อยแต่ก็พยักหน้าพุดว่า "ได้ครับ"

เกรนร้อง 'ฮา' ออกมาคำหนึ่งก่อนจะพุดว่า "กินข้าวผัดมาทั้งปี ขนาด
พวกตำรวจชีวิตด้วยการกินหญ้าอย่างเมย์ก็ยังไม่ป่วยเลย!"

"ใครกินหญ้า" เมย์พุดอย่างไม่สบอารมณ์ "อาหารเพื่อสุขภาพต่างหาก!"

เกรนดูท่าจะอยากเถียงต่อ แต่ทันใดนั้นก็ประตึกมีเสียงดังขึ้นว่า "ฉัน
กลับมาแล้ว" ทำเอาทุกคนอึ้งไปเล็กน้อย เมื่อมองไปทางประตูก็เห็นคุณหนู
เดินเข้ามา... คุณหนูกลับมาแล้วเหรอเนี่ย

เวลาที่คุณหนูกลับมาผมควรจะยื่นรอต้อนรับเขาที่ประตูถึงจะถูก หรือ
ผมกะเวลาผิด? ผมรีบวางซามและตะเกียบลงก่อนตะลึงตะลันไปที่ประตู ส่ง
ผ้าขนหนูที่พาดอยู่บนแขนให้คุณหนูกลางขอโทษ "คุณหนู ขออภัยด้วยครับ
ที่ผมไม่ได้ยื่นต้อนรับคุณที่ประตู"

"โจชัว ไม่ต้องเครียดหรอกนะ ฉันกลับมาก่อนเวลาเองแหละ" คุณหนู
พุดเสียงแผ่วราวกับกลัวความผิดว่า "ก็ฉันอยากรีบกลับมากินอาหารเช้า...
โจชัว นายทำอะไรกินเหรอ"

ผมรีบตอบว่า "ขนมปังไส้เนื้อวัวพริกไทย บะหมี่อุหลงหม้อไฟ
คลับแซนด์วิช ไก่ทอด ซาลาเปาไส้หมูแดง กับข้าวปั้นแซลมอนทอด นอกจากนี้
ยังมีเฟรนช์ฟรายด์กับมันบดเป็นเครื่องเคียง ของหวานตบท้ายคือทาร์ต
กล้วยหอมซ็อกโกแลตครับ"

อันที่จริงปกติเมื่อเช้าจะไม่มีเครื่องเคียงกับของหวานหลังอาหาร แต่
เนื่องจากนี่เป็นมื้อแรกที่เช้าครีวหลังจากห่างหายไปหนึ่งปี ดังนั้นผมจึงอด
ไม่ได้ที่จะทำงานโปรดของคุณหนูมากหน่อย

คุณหนูร้อง 'อ้อ' ด้วยตาเป็นประกาย คนอื่นๆ ก็เหมือนกัน กระทั่ง
เทียนฉาก็ยังวางหนังสือพิมพ์ในมือลง เกรนทำท่าเหมือนปลื้มจนจะเป็นลม
แต่ละคนดูราวกับไม่ได้กินอาหารเช้ามาเป็นป้อนั้นแหละ

คุณหนูอดพูดไม่ได้ว่า "กินข้าวกันก่อนเถอะ! เดี๋ยวฉันค่อยอาบน้ำก็ได้"
"ครับ"

เนื่องจากคุณหนูกลับก่อนเวลา แถมยังตัดสินใจจะกินก่อนแล้วค่อยอาบน้ำ ดังนั้นจึงมีเวลาเตรียมอาหารน้อยลงไปบ้าง ทำให้วุ่นกับการเตรียมงานต่อๆ ไปจนมือเป็นระวิง แต่ดีที่วันนี้ทำอาหารหลายชนิด ดังนั้นจึงยกอาหารสามสี่ชนิดที่ทำไว้ก่อนไปเป็นออเดิร์ฟแก้ขัดได้ ผมจะได้มีเวลาทำอาหารจานร้อนที่เหลือ

ผิดคาดมาก แม้จะทำอาหารเยอะกว่าปกติไม่น้อย แต่นึกไม่ถึงว่าจะไม่พอกินอยู่ดี ผมจำต้องเข้าครัวอีกรอบ จนกระทั่งของสดแทบเกลี้ยงตู้เย็น และเมื่อผมเริ่มกังวลว่าอาหารจะไม่พอนั้นแหละ ทุกคนถึงได้ลูบพุงแล้วบอกว่าอิ่มแล้ว

คุณหนูกินปริมาณเท่าคนสิบคน เกรนกินเท่าคนสามคน เทียนฉากับเมย์ต่างก็กินเท่าคนสองคน ทว่าเอเธิร์นคนเดียวกินไปมากเท่าคนสิบสองคน!

บางทีผมอาจจะต้องซื้อตู้เย็นเพิ่มสักตู้ เกรงว่าตู้เย็นตู้นี้จะเก็บของสดสำหรับวันเดียวไม่พอเสียแล้ว ยิ่งไปกว่านั้นยังต้องเตรียมของสดเพิ่มด้วย เพื่อคุณหนูจะอยากกินอะไรอีกหลังจากทำกิจกรรมเสร็จ

แม้ว่าทุกคนจะนั่งลูบพุงบอกว่าอิ่มแล้ว แต่พอผมยกทาร์ตกล้วยหอมช็อกโกแลตกับเครื่องดื่มชนิดต่างๆ ออกไป ทุกคนก็ยังคงแย่งอาหารกันอย่างเอาเป็นเอาตายราวกับหากเข้าไปก้าวเดียวจะอดกิน แต่อันที่จริงผมทำทาร์ตไว้แปดสิบชิ้น แบ่งได้ตั้งคนละสิบกว่าชิ้น ไม่น่าจะต้องแย่ง...เฮ้ย! ถ้าทุกคนยังคงใช้เวลาสามวินาทีในการจัดการทาร์ตหนึ่งชิ้นต่อไปเรื่อยๆ งั้นก็อาจจะต้องแย่งแล้วล่ะครับ

หรือผมควรจะใช้ของสดที่เหลือมาทำอาหารอีกสักอย่างสองอย่างดีเนี่ย ผมตัดสินใจไม่ถูก ทำทางแต่ละคนน่าจะอิ่มแล้ว แต่พวกเขาก็ยังแย่งอาหารกันไม่หยุด...ทันใดนั้นก็มึนเสียงเรียกเข้าดังมาจากโทรศัพท์ในกระเป๋าเสื้อ เมื่อกดรับก็มีเสียงเมล็ตลอดออกมาว่า "พ่อบ้าน นายจำให้ต๊ะนะ วันนี้ตารางงานของคุณหนูมีแค่ไปอัดเสียงที่สตูดิโอตอนบ่ายโมง แค่นี้แหละ! นาย

ไปทำงานกับคุณหนูก็แล้วกัน! ฉันไปนอนก่อนล่ะ"

ไปอัดเสียงที่สตูดิโอ?

"เดี๋ยวก่อนครับ..." แม้จะอยากถามแต่โทรศัพท์มือถือกลับเหลือเพียงเสียง 'ตื๊ตื๊ต' ผมจึงได้แต่เก็บโทรศัพท์ด้วยความสนใจ จากนั้นก็รายงานให้คุณหนูทราบอย่างไม่ขาดตกแม้แต่คำเดียว

คุณหนูชะงักมือที่กำลังแย่งทาร์ตอยู่แล้วร้องอย่างตกใจว่า "วันนี้ต้องไปอัดเสียงแล้วเหรอ!"

ผมถามอย่างไม่เข้าใจว่า "คุณหนูครับ คุณเป็นนายแบบไม่ใช่เหรอ ทำไมต้องอัดเสียงด้วยล่ะครับ"

คุณหนูพูดอย่างร่าเริงว่า "อ้อ! เพราะต้องทำเพลงประกอบโฆษณาเพลงหนึ่ง พี่โลซูเลยถามว่าฉันอยากร้องเองมั๊ย ฉันก็เลยบอกว่าอยากร้องเพลงที่ชื่อ 'แวมไพร' นั่นนะ! เมโลดีเลยช่วยฉันซื้อลิขสิทธิ์เพลงเอาไว้"

พูดจบเขาก็ร้อง 'ฮือ' แล้วรีบบอกว่า "จริงใจจิว นายยังไม่รู้สินะ ตอนนี่เมโลดีเป็นผู้จัดการส่วนตัวของฉันล่ะ"

เมโลดีเป็นผู้จัดการส่วนตัวของคุณหนู? ผมพูดด้วยความกังวลเล็กน้อยว่า "คุณหนูครับ ให้แวมไพรไปติดต่อรับงานเกรงว่าจะส่งผลต่อชื่อเสียงของคุณนะครับ แม้ว่าคนส่วนใหญ่จะดูไม่ออกว่าใครเป็นแวมไพร แต่ก็มีคนไม่น้อยที่สามารถแยกออกนะครับ"

เกรนไววายเสียงดังว่า "ติดต่อรับงานอะไรกันเล่า เมโลดีนะมีหน้าที่ปฏิบัติงานมากกว่า"

ปฏิบัติงาน? ผมเริ่มงงซะแล้วสิ งานของผู้จัดการส่วนตัวน่าจะเป็นการติดต่อรับงาน ไม่ใช่ปฏิบัติงานนี่นา

"จิว นายไปเป็นเพื่อนฉันได้มั๊ย" คุณหนูพูดด้วยความลังเลเล็กน้อย "ฉันรู้ว่าตอนเช้าเป็นเวลานอนของนาย แต่ว่าฉันเพิ่งจะอัดเสียงเป็นครั้งแรก..."

"ไม่มีปัญหาครับ" ผมรีบปากทันที จากนั้นก็พูดอย่างลือๆ ว่า "คุณหนูผมนอนมาทั้งปีแล้วนะครับ! น่ากลัวว่าจะนอนไม่หลับไปอีกหลายวันมากกว่า"

และแล้วคุณหนูก็ยิ้มออก

ผมเสนอว่า "คุณหนู กว่าจะถึงป้ายโมงยังมีเวลาอีกเยอะ คุณจะลอง
ฝึกร้องให้พวกเราฟังก่อนมั้ยครับ"

ได้ฟังดังนั้นคุณหนูก็ตื่นเต็นขึ้นมาทันที

"ร้องเลยๆ!"

เกรนร้องอะอะเสียงดัง แถมยังเป่าปากเป็นระยะๆ ทำเอาเมย์ออกปาก
บอกเขาว่า "อย่าไว้วาย" แต่ท่าทางเล่นๆ ของเขากลับทำให้คุณหนูผ่อนคลาย
ลงไม่น้อย

ผมรีบส่งน้ำอุ่นให้เขาแก้วหนึ่งพร้อมกับบอกว่า "คุณหนู ตื่นน้ำให้ชุ่ม
คอก่อนสิครับ"

คุณหนูรับน้ำมาดื่มไปสามอีก ตอนเย็นแก้วน้ำคืนให้ผม เขาก็เห็น
สายตาของทุกคนกำลังจับจ้องมา เห็นได้ชัดว่ามันทำให้เขาตื่นเต็นขึ้นมาอีกครั้ง

"คุณหนู" ผมเรียก เมื่อคุณหนูหันมาหาผม ผมก็พูดด้วยรอยยิ้มว่า
"นี่ทำให้ผมนึกถึงตอนที่คุณหนูไปร้านคาราโอเกะครั้งแรกเลยครับ คืนวันนั้น
คุณร้องเพลงแวมไพร์ที่อยู่ลิบรอบได้มั่ง คุณชอบเพลงนี้จังเลยนะครับ"

"อืม!" เขาพยักหน้าอย่างแรง

"ไม่ทราบว่าคุณจะขอเสียมารยาทเชิญให้คุณร้องอีกสักรอบให้พวกเรา
ฟังได้มั้ยครับ"

คุณหนูมองผม ผมเองก็ยิ้มตอบเขา รอยยิ้มเหมือนจะทำให้เขาผ่อนคลาย
ลงได้ถึงขั้นสามารถทำให้เขายิ้มและพูดว่า "เอาสิ! งั้นฉันจะร้องละนะ!"

ผมพยักหน้ายิ้มๆ

คุณหนูสุดลมหายใจลึกๆ จากนั้นก็อ้าปากเปล่งเสียงอันใสกังวานออก
มา...

นาฬิกาโบราณตีสิบสองครั้ง

แล้วฝาโลงศพก็เปิดออก

แสงอาทิตย์ยามเช้าที่น่ารักชวนหลงใหล

ถูกม่านสีดำครอบคลุมไปหมดแล้ว

ไม่ต้องกรีดร้อง

เพราะมันไม่มีอะไร

ราตรีเป็นเพียงการปรากฏตัวของความมืดมิดอันบ้าคลั่ง

อย่ามอง

นอนหลับให้สบาย

พอเช้าจะไม่มีตัวประหลาดที่น่ากลัวอย่างแวมไพร์

เมื่อแวมไพร์ก้าวเดินบนท้องถนน มนุษย์จึงอย่าได้เข้าใกล้ เลือดสดๆ
คือของโปรดซ้ำ

ไม่ต้องร้องฮาเลลูยาห์ พระเจ้าลาพักอยู่ ส่วนพระแม่มาเรียก็กำลัง
หลับสบาย

ข้าสะบัดผ้าคลุมอย่างสง่างามแล้วแยกเขี้ยว ไม่ต้องแตกตื่น เพราะ
ข้าอ่อนโยนยิ่งนัก

เมื่อพบแวมไพร์ จงกรีดร้อง

God Bless You